

PAULA STERN
KÁVOVÁ
DYNASTIE

—
Okamžiky naděje

motto

Kávová dynastie – Okamžiky naděje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Paula Stern

Kávová dynastie – Okamžiky naděje – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PAULA STERN

**KÁVOVÁ
DYNASTIE**

—*Okamžiky naděje*—

Praha 2023

Přeložil Tomáš Kurka

Copyright © 2021 HarperCollins in der HarperCollins Germany GmbH,
Hamburg

Translation © Tomáš Kurka, 2023

Cover illustrations © metamoworks, Sina Ettmer Photography /
Shutterstock

ISBN tištěné verze 978-80-267-2467-4 (1. zveřejnění, 2023)

ISBN e-knihy 978-80-267-2469-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-2470-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2471-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

*Věnováno Christiane.
Děkuji za báječnou spolupráci.*

Postavy a místa děje

Euweiler

Fiktivní městečko ve vrchovině Eifel, poblíž města Cáchy. V prvních poválečných letech zde žil Eberhard Ahrensberg.

Cáchy

Vila Ahrensbergových stojí v ulici Preusweg.

Sídlo firmy *Ahrensberg Kaffee* se nachází ve vile na Lütticher StraÙe. K budově bylo v průběhu desetiletí přistavěno několik hal, ve kterých se skladuje, praží a balí káva pro maloobchod. Corinne zvolila pro svou pražírnu *Cášské zrnko* místo přímo v centru Cách, nedaleko katedrály.

Noemovu pražírnu byste našli u středověké brány Marschiertor.

Brazílie

Ahrensbergovi pronajímají kávovníkovou plantáž v Sao Paulu.

Švýcarsko – Aargau – Bottwil

Malá fiktivní obec ve Švýcarsku. Rosenbaumovi zde našli po válce nový domov.

Ahrensbergovi

Praprarodiče

August Ahrensberg

Johanna Ahrensbergová

Děti

Marianne, Rudolf, Barbara a Eberhard

Prarodiče

Eberhard Ahrensberg, nar. 1929

Magdalena Ahrensbergová, nar. 1932

Syn

Günther

Rodiče

Günther Ahrensberg, nar. 1950

Esther Ahrensbergová, nar. 1960

Děti

Alexander Ahrensberg, nar. 1985

Corinne Ahrensbergová, nar. 1992

Zaměstnanci společnosti Ahrensberg Kaffee,
Čášského zrnka a personál ve vile

Dr. Waldemar Hartmann – firemní právník

Thomas Feldmann – marketing

Beatrice Breithauptová – asistentka šéfa

Karsten Otto – referent kvality

Karl Lohmeyer – zahraniční prodej

Emil – vrátný

Kurt – správce

Klara – hospodyně ve vile Ahrensbergových

Alfred – zahradník

Frieda – prodavačka v Čášském zrnku

Přátelé

Susan Jonesová

Sebastian Wagner

Noe Engel

Sarah Rosenbaumová

Pelzmannovi

Bernhard Pelzmann

Charlotte Pelzmannová

Dcera

Isabella Pelzmannová

Rosenbaumovi

Jacob Rosenbaum, nar. 1918

Rebecca Rosenbaumová, nar. 1917

Dcera

Sarah Rosenbaumová, nar. 1941

Správci kávovníkové plantáže

Fernando Oliveira Silva

Luciana Crepaldi Oliveirová

Dcera

Katalina Oliveira Silvaová

KAPITOLA 1

Jaro se probouzí

Cáchy • Oche • Aix-la-Chapelle • Aken • Aquae Granni

Současnost: březen

Vítr už ztratil svou ledovou sílu a nyní, brzy dopoledne, jen mírně vál ulicemi. Pohladil Corinne po tvářích a pohrával si s jejími vlasy. Oteplilo se natolik, že si ani nemusela vyhnout límec. Slunce každým dnem hrálo intenzivněji a jeho paprsky se odrážely od okenních tabulek. Po modré obloze se potulovalo jen pár osamělých obláčků. Zima odcházela, příroda se probouzela a příjemné počasí táhlo lidi ven.

Pracovníci městského zahradnictví měli už několik dní napilno. Sázeli tisíce rostlinek a všude už rozkvétaly macešky, prvosenky, narcisy, fialky, narůžovělé sedmikrásky, modré pomněnky a mnoho další jarní květeny. Vkusně založené záhony zářily pestrými barvami. Corinne se na ně nemohla vynadívat. K její skvělé náladě přispívala i voda prýštící z kašen, jež se také probouzely ze zimního spánku. Zurčení pramenů připomínalo hudbu a bylo pro ni jedním ze symbolů domova.

Cáchy pokládala za nejkrásnější místo na světě. Milovala fontány, sochy, architektonické skvosty, katedrálu i lidi a místní životní styl. Nejráději měla své město na jaře, když všechno sršelo novou energií a nadějí.

Tento rok vnímala konec zimy možná ještě intenzivněji. Sama totiž stála na počátku nového života – soukromého i pracovního. Před čtyřmi týdny otevřela vlastní malou pražírnu. Nazvala ji *Cášské zrnko*. Zákazníci přijali novou prodejnu kávy s nadšením a jejich příliv neustával.

Corinne zdárně podstoupila křest ohněm. Úspěch překonal veškeré očekávání. *Zrnko* od prvního dne dosahovalo daleko vyššího obratu, než si vytkla jako nutné minimum. Nával práce brzy nemohla zvládat sama. Proto už zanedlouho po zahájení provozu najala prodavačku na výpomoc. Frieda zpočátku zaskakovala jen na pár hodin, podle potřeby, ale včera jí Corinne nabídla řádný poloviční úvazek. Doufala, že mladá kolegyně nabídku přijme. Výborně se totiž osvědčila, a pokud by se za pultem pravidelně střídaly, mohla by se Corinne věnovat i jiným činnostem. Každopádně vynášela pražírna dost na to, aby si mohla zaměstnankyni dovolit.

Třešničkou na dortu obchodního úspěchu bylo osobní štěstí. Před několika měsíci se zamilovala a nedávno přestěhovala ke svému příteli Noemovi. Shodou okolností provozoval také vlastní pražírnu.

Zařídili si útulné hnízdečko v malém bytě nad Noemovým obchodem a užívali si každou minutu, kterou tam mohli společně trávit. Přes veškerou zamilovanost jim však bylo jasné,

že bydlení na necelých čtyřiceti metrech je sice útulné, ale netrvalo přece jen trochu stísněné.

Proto si každé ráno u kávy prohlíželi realitní inzeráty. Představu měli celkem jasnou. Hledali byt dostatečně velký na to, aby se do něj vešly dvě pracovny. A musel být v centru, protože chtěli do svých podniků docházet pěšky. Na nemovitostním trhu však bohužel panoval naprostý převis poptávky nad nabídkou, takže nic vhodného zatím nenašli. Ani jejich známí o ničem nevěděli.

Corinne zažívala *déjà vu*, protože poměrně nedávno hledala stejně intenzivně prostory pro pražírnu. Tehdy se také už málem vzdávala veškeré naděje. Ale nakonec uspěla, takže jistě dříve nebo později najdou i hezký byt.

Její myšlenky zalétly k Noemovi. Rozloučili se teprve před deseti minutami, ale už se jí stýskalo. Ještě že bez něj bude muset vydržet jen pár hodin. Domluvili si společný oběd v kavárně *Café Emotion*. S Angličankou Susan, majitelkou podniku, se oba dobře znali a díky ní se poprvé setkali, takže byla tak trochu patronkou jejich lásky. Noe jí dodával výběrové druhy kávy a i Corinne musela při svých návštěvách kavárny uznat, že si na kvalitě dával hodně záležet. Ale u kávy to nekončilo. Susan svou komickou směsicí němčiny a angličtiny básnila o „lovely drahouskovi“ tak dlouho, až se Corinne jednou rozhodla, že se s tím neodolatelným chlapíkem musí seznámit osobně.

Dlouho neváhala a vydala se za ním do obchodu. Nejprve byla jen zvědavá. Připadalo jí to jako včera, když stála před Noemovou pražírnu a dívala se výlohou dovnitř. Vzít za

kliku se odvážila až po chvíli. Ovšem velmi brzy si uvědomila, že ji s Noemem spojuje nejen vášně pro dobrou kávu, ale i vzájemné a prohlubující se sympatie. Susan nepřeháněla, Noe byl opravdu drahoušek, i když by sama takové slovo nepoužila. Výstižnější by byl výraz „kus chlapa“. Vyzařovalo z něj charisma a srdečnost. Získal si ji od první minuty.

Noe vedl už několik let menší pražírnu a měl se zpracováním exkluzivních druhů kávy bohaté zkušenosti. Znal plantáže na celém světě a pečlivě dbal na šetrné pěstební podmínky. Často cestoval do kávových oblastí, hovořil s místními a zajímal se, jak se jim daří. Byl velkorysý a jakákoliv závist nebo snaha o nekalou konkurenci mu byly cizí. I proto Corinne od začátku zaujal. Jednoho dne tedy sebrala odvahu, znovu za ním zašla a požádala ho, aby ji zasvětil do všeho, co se týká provozu pražírny.

Byla Ahrensbergová a samozřejmě od dětství přicházela s kávou do styku téměř každý den. Zнала ale především obrovské pražírny pro komerční odběratele. Od dědečka sice slýchala také o umění pomalého pražení, ovšem detailní znalosti neměla. Nehledě na to, že vedení vlastního obchodu vyžadovalo i jiné zkušenosti. Corinne studovala ekonomii, ale praxe je přece jen něco úplně jiného než teorie.

Ani další okolnosti jí nebyly příliš nakloněné. Otevřením pražírny se postavila proti své rodině. Vlastní cestu si nakonec sice prosadila, ale jednoduché to nebylo.

Corinne se narodila do kávové dynastie. Rodina už po několika generacích vlastnila a provozovala velkopražírnu *Ahrensberg Kaffee*, která desítky let patřila k vedoucím společnostem na

německém trhu. A ona zničehonic opustila pohodlnou existenci a vydala se vstříc nejisté budoucnosti. To spousta lidí nechápala.

Z myšlenek ji vytrhlo zazvonění mobilu. Mrkla na displej a ťukla na zelené tlačítko. „Alexi, dobré ráno. Co se děje? Potřebuješ dobrou kávu?“

Rozesmála se a bratr se bez váhání přidal. Corinne byla šťastná, že si ho může takto bezstarostně dobírat. Bývaly doby, kdy se nedokázali ani pozdravit, aniž by se nepohádali.

„No, velkopodnikatelko, je to spíš obráceně. Dobrou kávu mám já pro tebe,“ prohlásil Alexander. Než mu stačila popíchnutí oplatit, bratr zvažněl a přešel do obchodního tónu.

„Teď vážně, sestřičko, včera přišla zásilka od Fernanda. Přidal k ní i pět pytlů ručně sklízené arabiky. Dojedeš si pro ně, nebo mám poprosit Kurta, aby ti je přivezl? Určitě by to s radostí udělal.“

Správce *Ahrensberg Kaffee* byl schopný chlapík a Corinne ho měla moc ráda. Vždy jí rád pomáhal a na tom se nic nezměnilo, ani když z rodinné firmy odešla. Vlastně skvěle vycházela se všemi zaměstnanci. Mnohé z nich znala od svého dětství a i v dospělosti dbala na přátelské vztahy. Fungovalo to.

„Byla bych Kurtovi vděčná, kdyby mi to sem hodil. Mám práce až nad hlavu. A co jinak? Všechno v pořádku? Rozepsal Fernando zboží na dvě faktury?“

Proces ještě nebyl úplně zaběhnutý. Corinne objednala z Brazílie teprve druhou dodávku. Poprvé Fernando vše naučtoval společnosti *Ahrensberg Kaffee*, což způsobilo účetní zmatky. I kvůli případným kontrolám z finančního úřadu bylo důležité, aby byl v obchodech velké i malé firmy pořádek.

„Bez obav, všechno je tentokrát v pohodě. Fakturu mám na stole. Dám ti ji, až se uvidíme. Snad to nebude dlouho trvat, co? Ale mám ještě něco. Byla jsi tenhle týden už u našich? Chtěl jsem se tam stavit včera, ale nějak jsem to nestihl,“ změnil Alexander téma.

„Nebyla, ale chystám se za nimi. Včera jsem telefonovala s mamkou. Všechno je v pořádku. Táta ještě nemůže vstávat, ale cvičí a prý vytáčí sestry dobře. Na mámu se utruhuje taky, ale znáš ji, jen tak něco ji z míry nevyvede. Je hlavně ráda, že už mu je líp.“

Před půlrokem postihla jejího otce, kávového barona, těžká mrtvice. Strávil delší dobu v umělém spánku a Corinne s Alexandrem museli společně převzít vedení *Ahrensberg Kaffee*. Přesněji řečeno, několik týdnů se pokoušeli firmu řídit společně. Ale od začátku se neustále hádali. Alexander sestru nepokládal za rovnocennou partnerku. Všechny její nápady a návrhy šmahem odmítal a důležitá rozhodnutí činil zásadně za jejími zády. Bouřlivě spolu diskutovali, ale přes veškerou Corinninu snahu nenacházeli společnou řeč. Měli příliš rozdílné názory na plnění obchodních cílů i na styl vedení firmy. Alexander pokládal *Ahrensberg Kaffee* především za ekonomický podnik a káva pro něj byla obchodním artiklem. Smysl existence firmy spočíval v co nejlevnějších nákupech a co nejziskovějším prodeji. Káva musela vyhovovat chuti i peněžence většinového zákazníka. Pro Corinne naopak nebyl na prvním místě zisk, ale kvalita a milovníci kávy. Nechtěla ze svých představ slevovat, i kdyby podnik vydělával o něco méně. Alexander ji považoval za snílka s hlavou v oblacích a její nápady

podle něj nebyly slučitelné s řízením velké firmy. Výsledkem bylo mocenské soupeření obou sourozenců a to bylo Corinne velmi proti srsti.

Proto se rozhodla jít vlastní cestou. Vzdala se místa ve vedení společnosti a otevřela si malou pražírnu, kterou si mohla zařídit zcela podle svého. Rodinnou firmu převzal bratr a dělal svou práci dobře.

Krátce před Vánocemi se kávobaron konečně probral a mohl být převezen domů. Corinne se ulevilo. Pokud se hádal s pečovatelkami, tak to bylo dobré znamení.

„Tak to je super!“ Slyšela, jak si Alexander oddychl. „To jsem rád, že se zlepšuje. Potom, co doktoři říkali na začátku, je to skoro zázrak.“

Měl radost, ale současně zněl nejistě. Corinne chápala proč. Samozřejmě byl rád, že se jejich otci daří lépe, ale zároveň si dělal starosti.

„Ničeho se neboj, Alexi. Jakmile se táta zotaví, řekneme mu pravdu. Bude zuřit, ale smíří se s tím. S mamkou jsme na tvou straně a ve třech starouška zvládneme. Uvidíš!“

„Kdybys tak měla pravdu,“ vzdychl Alexander. „Ať to dopadne jakkoliv, už teď jsem ti vděčný,“ pokračoval ustaraně, ale vzápětí se vzpamatoval. „No, už budu muset končit. U nás se totiž opravdu pracuje! Nemáme čas na hračkování s kávovými bobulemi jako někdo!“

„Dávej bacha, ať ze samé námahy neusneš. Víš, že pěkně chrápeš. To by asi v kanclu nebylo nejvhodnější!“ usadila ho a rozloučila se, než jí stačil ironickou poznámku vrátit: „Tak nazdar, brácho. Pozdravuj Thomase. Brzy nashle. A díky!“

Ukončila hovor a schovala mobil zpátky do kapsy. Byla moc ráda, že se konečně dokážou bavit stejně bezstarostně jako dřív. Jakmile spolu nemuseli pracovat, vrátilo se vše do starých kolejí. Ještě před několika týdny se na ni Alexander jen utrhoval a udržoval si chladný odstup. Nebylo to však způsobeno jen rozdílnými názory na vedení firmy. Bratr zápasil se svými city a bál se, že vyjde najevo jeho velké tajemství.

Byl totiž gay. Žil s Thomasem Feldmannem, ředitelem marketingu *Ahrensberg Kaffee*, ale dosud se neodhodlal svou orientaci přiznat veřejně. Obával se, že by přišel o všechno – o postavení ve firmě i o rodinu.

Dvojí život mu bral síly. Alexander byl stále nervóznější, stranil se lidí, a když Corinne přicházela s novými nápady a představami, ústila jejich setkání v prudké hádky. Jednoho dne vpadla celá rozčilená nečekaně do bratrovy kanceláře a došlo jí, jak se věci mají. Naštěstí, protože vzduch mezi nimi se okamžitě pročistil a sourozenci se konečně usmířili.

Corinne ho přesvědčila, že s matkou budou vždy na jeho straně. Záleželo jim jen na tom, aby byl šťastný. Jak a s kým, to už byla jeho věc.

Konzervativní kávobaron ovšem dodnes netušil, že jeho syn miluje muže. Dalo se čekat, že zprávu nepřijme s takovou lehkostí jako Corinne s matkou. Proto se Alexander rozhovoru s otcem velmi obával.

Sestra ho chápala. Otec byl bohužel paličák s poněkud staromódními názory. Pro gaye a lesbičky neměl pochopení a na jeho postojích jistě nic nezměnila ani nemoc. Corinne si dobře vzpomínala na některé jeho drsné komentáře. Jednou rozbil

u snídaně talíř. Udeřil totiž vztekle pěstí do stolu poté, co si v novinách všiml celostránkového článku o Loveparade. Alexander zbledl jako stěna a matka mu starostlivě sahala na čelo, protože se domnívala, že je nemocný. Díky této nepříjemné vzpomínce si Corinne ještě více uvědomila, v jakém osamění, věčném strachu a nejistotě bratr v posledních letech žil.

Ale teď to společně zvládnou. Neřekla to jen tak, pevně tomu věřila. Ve třech dokážou kávoBARONA umravnit. A když připočítá Noema a Thomase, bude jich dokonce pět.

Podruhé by už bratra ztratit nechtěla. Nepřipustí, aby se opět hádali nebo se firma či otec postavili mezi ně. Na rodině jí záleželo ze všeho nejvíc.

I s Noemem prožívali šťastné období a v práci všechno klapalo. Přesně jak předpovídal, ve městě se klidně uživily dvě pražírny. Corinnina se nacházela přímo u katedrály, zatímco Noemův obchod byl poblíž středověké brány Marschiertor. Oba měli svůj vlastní okruh zákazníků a vzájemně si nekonkurovali.

Poslední měsíce prožila Corinne jako ve snu a občas se musela štípnout, aby se ujistila, že se jí to nezdá. Před půlrokem by nevěřila, kdyby jí někdo tvrdil, že se její život natolik změní k lepšímu. A to nejen v lásce. Každý den cítila, že se sice vydala vlastní cestou, ale přesto zůstala věrná rodinnému odkazu.

Navázala tam, kde dědeček po druhé světové válce začal. Byla si jistá, že by se mu její přístup líbil – vědět, co přesně prodává a komu. Jestli existuje nebeský ráj, tak určitě seděl na obláčku a spokojeně svou vnučku sledoval. Byla šťastná a neholdlala na tom nic měnit.

Jaro se činilo ze všech sil, příroda se probouzela a všude něco kvetlo nebo vyráželo pupeny. Co by se mohlo pokazit, když vzduch doslova srší energií a optimismem?

Spokojeně kráčela centrem. Nejraději by tančila a objímala celý svět. Došla skupinku smějících se a povykujících školáků. S těžkými batohy na zádech mířili do školy na náměstí Fischmarkt. Jeden z kluků hrdě ukazoval zavázaný ukazováček.

„Pět stehů!“ hlásil. „Ani jsem nezavřel oči!“

Malý hrdina, řekla si Corinne v duchu a usmála se. Zpomalila a sledovala hlouček dětí. Líbilo se jí, s jakou dychtivou zvědavostí chlapi objevují svět.

„Bolelo to?“ zajímal se jeden z kamarádů a polkl. Zbledl už jen při pomyšlení na lékařskou jehlu.

Hrdina se nadmul jako kohout. „Strašně!“ odpověděl a snažil se zachovat netečný výraz.

Všichni ostatní přikyvovali a tvářili se vážně. K takové odvaze se nedalo nic rozumného dodat. Kluk se zavázaným prstem byl s účinkem svého příběhu očividně spokojený. Po chvíli zamyšleného mlčení změnili školáci téma a začali se bavit o domácích úkolech a testu z matematiky, který je dnes čekal. Na rohu Jezuitské ulice odbočili a zmizeli Corinne z dohledu.

Od jednoho z domů zaválo aroma čerstvě připraveného espressa a Corinne lačně zavětrila. Každý den trávila obklopená kávou, ale přesto se její vůně nemohla nabažit. Znovu se usmála. *Káva zahřeje duši*, stálo na jedné z pohlednic, které ve svém obchodě prodávala také. Nebyla to jen tak obyčejná věta. Připomínala jí, že díky kávě je šťastná.

Mobil hlasitě zapípal. Sáhla do kapsy a podívala se na displej. Zprávu si přečetla za chůze. Noe se ptal, jestli už došla do *Zrnka*. Popřál jí úspěšné dopoledne a posílal polibek.

Na okamžik se zastavila, aby mohla napsat odpověď. V esemesce ho zlíbala hned tisíckrát a užívala si ten nádherně zamilovaný pocit.

S Noemem si připadala báječně. Ještě nikdy nechodila s nikým tak pozorným a láskyplným. Samozřejmě to mohlo být způsobené i tím, že vedle něj veškeré vzpomínky na dřívější vztahy bledly a mizely jako loňský sníh.

Z příjemného snění ji vytrhl pohled na hodinky. Užívala si jarní procházku příliš dlouho a teď si musela pospíšet.

Otevřela dveře do obchodu a nade dveřmi se rozcinkal zvonek. Jako vždy se nejprve podívala na úsloví napsané velkými, rozmáchlými písmeny nad pultem. Vyjadřovalo víc, než jen pár obyčejných slov. Bylo Corinniným životním mottem.

S láskou a kávou bude všechno dobré!

Usmála se. Ano, obojího měla ve svém současném životě dostatek – lásky i kávy. Vše bylo takové, jaké mělo být.

„Dobré ráno!“ zavolala do prázdného a ještě potemnělého obchodu. Trochu zvláštní, když tady ještě nikdo nebyl. Ale měla pocit, že si krámek pozdrav zaslouží. Prošla prodejnou do malé pracovny. Nejprve rozsvítila všechna světla, aby pražírna už z dálky zvala k návštěvě. Svlékla kabát a tmavé vlasy svázala do koňského ohonu. Z věšáku si vzala hnědou zástěru

a oblékla si ji. Na laclu se honosily logo a název pražírny. Ve velké firmě by se tomu říkalo korporátní identita, pomyslela si Corinne s úšklebkem.

S dokonalou a jednotnou prezentací obchodu jí pomáhal hlavně její nejlepší přítel Sebastian. Vytvořil webové stránky manufaktury už v době, kdy Corinne teprve uvažovala o tom, že by se mohla osamostatnit. Mít takového kamaráda nebylo k zahoezení. Zpočátku sice docházelo k menším neshodám mezi Sebastianem a Noemem, ale brzy si vše vyjasnili. Noe byl mužem jejího života a Sebastian nejlepším přítelem. Dnes vlastně už nejen jejím, ale i Noemovým.

Vždy přicházela už hodinu před otevřením. Měla svůj zaběhnutý rituál. Doplnovala regály, procházela e-mails, věnovala se objednávkám a pak si v klidu vypila šálek kávy a přemýšlela.

Dnes ovšem na zasněné meditování nebyl čas. Nejprve musela zpracovat čerstvě upraženou várku. Až se sem nahnou zákazníci, neměla by už na balení čas. Dopoledne byla v obchodě sama, Frieda přicházela až po obědě.

Bez velkých okolků se pustila do práce. Posadila se na stoličku a nasypala kávová zrnka do velkého trychtýře. Nacvičenými pohyby ovládala páku a na stůl vysypávala stále stejné, menší dávky zrněk.

Mírně se naklonila a soustředěně kávu sledovala. Měla tu práci ráda, vyžadovala pečlivost, ale současně se při ní uvolnila a zapomínala na okolní svět. Pozorně prohlížela zrnko za zrnkem. Pokud mezi nimi objevila cizí příměs, okamžitě hbitými prsty odsunula nečistotu stranou. Neuniklo jí nic, co do dokonalé kávy nepatřilo. Vždy, když zkontrolovala určité

množství, shrnula levou rukou zrnka do připraveného pytle, současně stiskla pravačkou páku a na stůl se vysypala další dávka. Hra na Popelku začínala od začátku.

Upražená zrnka byla samozřejmě už jednou přebrána, ale závěrečná kontrola kvality byla přesto nezbytná. V kávě se často nacházely kamínky, nebo dokonce kousky kovu, které se do ní dostaly při balení. Nic z toho by Corinnini zákazníci ve svém šálku najít neměli.

Ovšem novopečená majitelka pražírny nepátrala jen po cizorodých příměsích. Zaměřovala se i na dokonalost vlastní práce. Přísným zrakem sledovala, jestli jsou všechna zrna rovnoměrně opražená, zda mají správnou barvu a příliš se nelesknou. Občas se stávalo, že kávu napadli škůdci nebo se plody při pražení rozpadly. To byla známka nedostatečné kvality. Pokud pěstitel opakovaně dodal zboží neodpovídající Corinniným nárokům, musela si s ním vážně promluvit. Když to nepomohlo, následovalo vyškrtnutí ze seznamu dodavatelů. Tedy teoreticky. Zatím se s nikým rozloučit nemusela. Všechny zásilky obsahovaly prvotřídní kávu a Corinne neměla důvod ke stížnostem.

Co by asi řekl dědeček, kdyby mohl vidět, jak úspěšně si vede? Pravděpodobně by spokojeně přikývl a zabručel: „Zatím to jde.“ Jako malou ji často brával do podniku. Corinne byla pevně přesvědčená, že to nedělal jen tak. Určitě v ní úmyslně pěstoval lásku ke kávě a v tom byl tedy stoprocentně úspěšný.

Před několika měsíci našla na půdě vily, v níž sídlila firma *Ahrensberg Kaffee*, starou dědečkovu pražičku, která se stala

základním kamenem její manufaktury. Podkroví ovšem skrývalo i další poklady – osobní spisy a deník. Od té doby pravidelně četla staré záznamy a nyní se už těšila na to, až je opět vezme do ruky a prolistuje.

Nebylo to ovšem jen zábavné čtení. Eberhard Ahrensberg zažil těžké časy, byl odveden do války a upadl do amerického zajetí. Ztratil mnohé přátele i členy rodiny. Nejhůře se však vyrovnával se vztahem k otci, zarytému nacistovi.

Z deníku se dozvěděla o Sarah Rosenbaumové a spojila se s ní. Za války nechal Corinnin pradědeček rodinu Rosenbaumových zatknout. Dědeček Eberhard se je marně snažil zachránit. Minulost ho tížila po celý zbytek života. On sám neprovedl nic zlého, ale cítil odpovědnost za ohavné činy svého otce. Corinne se nad zápisky často zamýšlela a díky nim si ještě daleko intenzivněji uvědomila, že chce být dobrým a odpovědným člověkem. Minulost se už nikdy nesmí opakovat.

Nejprve váhala, ale pak se odhodlala a napsala Sarah dopis. Z prvních nesmělých kontaktů se rozvinul srdečný vztah. Paní Rosenbaumové sice už bylo přes osmdesát, ale zachovala si mladistvou duši a byla stále plná energie. Současně měla bohaté životní zkušenosti a neotřelý pohled na svět.

Corinne si během přebírání kávy předsevzala, že Sarah zase brzy napíše. Stará dáma žila ve Švýcarsku a osobně se ještě nesetkaly. I to hodlala Corinne brzy dohnat. Zamyšleně shrnula zrnka do pytle a stiskla páku na trychtýři. Další káva se však už na stůl nevysypala. Měla hotovo a současně byl nejvyšší čas na otevření.

Zavázala pytel a odnesla ho dozadu, do pracovny. Odpoledne, až se o zákazníky bude starat Frieda, začne Corinne v klidu plnit sáčky a opatřovat je etiketami.

Než stačila dojít ke dveřím, ozval se mobil. Volala matka. To bylo dost nezvyklé. Corinne rychle ťukla na displej a přiložila telefon k uchu. Tep se jí zrychlil tak, jako by právě uběhla stovku.

„Ahoj mami. Stalo se něco? Je táta v pořádku?“

KAPITOLA 2

Dvě nabídky

Cáchy • Oche • Aix-la-Chapelle • Aken • Aquae Granni

Současnost: březen

Corinne šlapala usilovně do pedálů a vlasy jí vlály ve větru. Když už musela jet na kole, tak alespoň rychle. Počasí projížděce přálo, letos poprvé ji ruce bez rukavic nezábly.

Přihlítila se k Noemově pražírně, brzdy zaskřípěly, prosmýkla se mezi dvěma zaparkovanými auty na chodník a zastavila přímo před výlohou.

Vlastně chodila raději pěšky. Při jízdě se musela soustředit na provoz a nemohla se volně toulat v myšlenkách. Často při chůzi vyřešila věci, s nimiž si dlouhou dobu nevěděla rady. A také to byl její způsob úniku z reality.

Ale dneska měla naspěch. Nehledě na to, že během polední přestávky by nestačila dojít od *Cášského zrnka* k vile a zase zpátky. Štěstí, že měla v obchodě kolo. Rozvážela na něm objednanou kávu. Zákazníci tuto službu od začátku velmi rádi využívali.

Nemusela ani sesednout, protože Noe si jí už všiml a nadšeně na ni přes výlohu mával. Svlékl zástěru, popadl bundu a za chůze si ji oblékal. Zvonek nade dveřmi zařinčel. Noe prohrabal kapsy, našel klíč a zamkl. Corinne si ho pozorně prohlížela. Jako vždy se jí srdce v jeho blízkosti tetelilo blahem.

Noe byl vysoký a i díky vysportované postavě vypadal zatraceně dobře. Tmavší blondáté vlasy míval v práci svázané do uzlu. Tváře zdobilo třídenní strniště, nad nímž se skvěle vyjímalý pomněnkové oči, které v intimních chvílích znatelně tmavly. Corinne se ovšem nelíbil jen fyzicky. Přitahovalo ji i jeho charisma, srdečné chování a z jeho úsměvu se jí ještě pořád podlamovala kolena.

„Ahoj láska,“ ozval se a vytrhl ji ze zamyšlení.

„Ahoj,“ odpověděla a usmála se. Dobře, že Noe nedokáže číst myšlenky. Ještě by zpychl, kdyby tušil, jak moc ho obdivuje.

Políbil ji, ale už zase pádil pryč. „Hned jsem zpátky. Jen si dojdou do sklepa pro kolo. Dej mi tři minuty,“ křikl přes rameno a zmizel ve vedlejším vchodu.

Corinne netrpělivě bubnovala prsty na říditka. Od matčina telefonátu byla jako na trní. Nesoustředila se na práci a nemohla se dočkat, až za posledním zákazníkem konečně zapadnou dveře. Od rána přemýšlela jen o tom, proč je matka tak naléhavě zvala k sobě. Nic ji však nenapadlo.

Samozřejmě se zeptala hned po telefonu, ale matka jen zdůraznila, že je to velmi důležitá záležitost. Pozvání se spíše podobalo rozkazu. Corinne si nemá dělat starosti, ale ať určitě i s Noemem přijedou do vily na oběd. Musí s nimi něco probrat. Předem nehodlala ani naznačit, o co jde a proč to tak

spěchá. Corinne matku znala a věděla, že nemá smysl se dál vyptávat. Bylo by to marné. Esther Ahrensbergová byla dobrosrdečná dáma, ale také velice paličatá. Když si něco vzala do hlavy, muselo být po jejím. Pravděpodobně i díky této vlastnosti dokázala usměrňovat svého manžela, kterému se i v rodině často říkalo kávoový baron.

Corinne tedy zavolala Noemovi, že nepůjdou na oběd k Susan, ale k rodičům do Preusweg. „A to fakt netušíš, co tak důležitého má srdci?“ zajímal se krátce poté, co bok po boku projížděli po Hohenstaufenallee. Sladit vzájemně tempo jim nedělalo potíže.

Musel se obrnit trpělivostí, stejně jako Corinne. Ohlédla se na něj, ale vzápětí se zase musela plně soustředit na jízdu. Pokrčila rameny. „Mě se neptej. Matka mi jen naléhavě sdělila, že se máme v poledne zastavit ve vile. Namítla jsem, že už jsme domluvení se Susan a že bychom klidně mohli přijít večer. Ale nechtěla o tom ani slyšet. Prý to musí být v poledne.“

„Myslíš, že se mohlo stát něco s tátou a nechtěla ti to říkat do telefonu?“

„Snad ne,“ odpověděla bez váhání, i když už samozřejmě myslela i na tuto možnost. „Nezněla totiž ustaraně, spíš tak nějak rozrušeně, ale v dobrém slova smyslu.“ Vzápětí však přece jen nervózně vzdychla. „Já fakt nevím. Dumala jsem nad tím celé dopoledne. Představ si, že jsem se dokonce spletla na kase. Naštěstí se mi to stalo u paní Spittlerové. Dávala jsem jí nazpátky drobné a v druhé ruce držela její padesátieurovku. Místo abych ji uložila do pokladny, tak jsem jí bankovku podala. Ne každý zákazník by mi ji vrátil.“

„Sláva poctivcům,“ podotkl Noe a obdařil ji soucitným pohledem. „Vůbec se nedivím, že ses nemohla soustředit.“

„To máš sice pravdu, ale zákazníci moje problémy samozřejmě vůbec nezajímají. A zrovna dneska jsem měla docela nával,“ znovu vzdychla, ale hned se usmála. „Kdyby nikdo nechodil, tak si budu stěžovat taky. Takže musíme ještě chvíli vydržet a všechno se dozvíme. Kdo si počká, ten se dočká. Ale je fakt, že matčino tajnůstkaření mi jde někdy na nervy. Mám ji moc ráda, ale někdy je to s ní náročné. Měl jsi taky hodně práce?“ změnila téma, aby nezačala matku příliš kritizovat. Nechtěla, aby si na ni Noe udělal špatný názor. Přála by si, aby spolu všichni dobře vycházeli. Rodina pro ni byla důležitá. Úplně stačilo, když se ještě nedávno hádala s Alexandrem. Už by to nechtěla zažít.

S Noemem po boku jí jízda na kole už tolik nevadila. Možná se jí dokonce začne líbit. Vždyť povídat si mohli i v sedle. Nehledě na to, že dojet se dá mnohem dál než dojít.

Noe přikývl a teprve poté odpověděl: „Dvěře se netrhly. Tenhle týden budu muset upražit jednu várku navíc. Mám pocit, že se na jaře neprobouzí jen míza, ale i chuť k nákupům.“

Corinne po jeho slovech něco napadlo.

„Možná na mámu taky leze jaro a chce nás poprosit, abychom na pár dní dohlédli na domácnost. Docela bych chápala, kdyby si někam vyrazila. Miluje slunce a vždycky hodně cestovala, dokud táta nedostal mrtvici. Víkend na Mallorce nebo týden na Kypru by jí určitě udělaly dobře. Čím větší vedro, tím líp. To bude ono! Už to ve vile nemůže vydržet. Naše jarní teploty se samozřejmě nedají s Řeckem nebo třeba Marokem srovnat!“

To už dojeli k domu a odbočili na příjezdovou cestu. Kola opřeli vedle schodiště. Už přicházeli ke dveřím, když Noemovi zazvonil mobil. Mrkl na displej, omluvně pokrčil rameny a hovor přijal.

„Nazdar, Carlosi! Co se děje?“ Chvíli poslouchal, pak se rozzářil, nadzvedl obočí a ukázal Corinne vítězoslavně vztyčený palec.

„To vypadá jako přesně to, co jsme hledali. Myslíš, že bychom se večer mohli sejít?“ Opět několik vteřin poslouchal a pak přikývl. „Skvěle, tak jsme domluvení. Díky kámo, zatím!“

Zastrčil mobil do kapsy, a než se Corinne stačila vzpamatovat, zvedl ji a zatočil se s ní kolem dokola. Vyjekla a vyprskla smíchy.

„Máme byt. Teda jestli se nám bude líbit.“ Opatrně ji postavil zpátky na nohy. „Podle popisu vypadá skvěle. Přesně takový jsme hledali. Je to střešní byt s terasou, přímo v centru. Carlos mi neřekl přesnou cenu, ale prý to nebude tak hrozné. Představ si, že se na něj můžeme jít podívat už dneska večer.“ Zářil nadšením.

„Fakt?“ vykřikla a taky se rozesmála. Nemohla tomu uvěřit. „To je perfektní, ale kde se ten byt tak najednou vzal? A kdo je Carlos?“

„Hej, vy dva!“ Od dveří zazněl hlas Corinniny matky. „Ani nemusíte zvonit, jste slyšet až nahoru!“ konstatovala s úsměvem. Vždycky byla ráda, když kolem ní bylo živo. Trochu hluku jí rozhodně nevadilo.

„Ahoj, mami!“ zářila Corinne.

„Co tak vyvádíte?“ zeptala se Esther Ahrensbergová a klouzala pohledem od Corinne k Noemovi a zase zpět.

„Mami, představ si, máme byt!“ vyhrkla dcera. Třemi kroky vyběhla k matce a vřele ji objala. „Teda skoro, jestli to klapne. Není to bezva? Zrovna jsme se o něm dozvěděli! Ahoj,“ pozdravila znovu a políbila matku na tvář tak prudce, až to mlasklo.

„Dobrý den, Esther,“ přidal se i Noe. „Děkuju za pozvání,“ dodal a taky zamířil po schodech ke vchodu.

Paní domu ho objala a energickým pokynem pozvala oba dál.

„Pojďte do jídelny. Nemusíme se přece bavit venku. Klara uvařila kuřecí frikasé. Je bez sebe radostí, že se zase jednou stavíš na oběd!“

„Skvělé, to už jsem dlouho neměla.“ Corinne se bezděky spokojeně pohládila po bříše. Těšila se na jídlo a současně jí spadl velký kámen ze srdce. Matka vypadala normálně, určitě nebyla rozrušená nebo zoufalá. Takže s nimi zřejmě nechce mluvit o ničem nepříjemném. A kromě toho, vždyť mají byt, tak co by se mohlo pokazit?

„Jděte napřed, pozdravím rychle Klaru a stavím se u táty.“ Spěchala velkou vstupní halou ke kuchyni, která se nacházela úplně na konci, za širokým schodištěm.

Jako dítě milovala točité zábradlí, po němž se dalo nádherně klouzat. Rodiče to samozřejmě neviděli rádi, ale Corinne s Alexandrem je moc neposlouchali. Zakázané ovoce chutná nejlépe, a dokonce i dnes se občas tajně kousek po zábradlí sklouzla. Skoro stejně zábavná bývala jízda v ponožkách po

mramorové podlaze v hale. Mimoděk to zkusila, ale boty drhly. Odolala pokušení a nezula se. Hlavně proto, že už došla ke kuchyni.

„Táta spí,“ oznamovala, když za několik minut vešla do jídelny. „Oběd bude za chvíli. Klara vyráběla dokonce i domácí nudle a udělala okurkový salát s koprem. Je to jako v ráji, co, Noe?“ Přitáhla si židli a s přehnaným gestem na ni dosedla. „Skoro mám chuť se nastěhovat zpátky a nechat se zase rozmazlovat!“ prohlásila žertem.

Všimla si, že matka s Noemem jsou nějak zaražení, a došlo jí, že se něco stalo.

„Zrovna jsem Noemovi navrhla to samé. Abyste se spolu nastěhovali sem,“ prohlásila matka bez okolků. „Nemá přece smysl platit někde vysoký nájem, když tady je tolik místa. Nemluvě o Klaře,“ dodala a významně se usmála. „Přesně jak jsi říkala, měli byste se tady jako v ráji. Co ty na to?“

Corinne překvapením zapomněla zavřít ústa. Nejistě sklouzla pohledem od matky k Noemovi a najednou nevěděla, co by měla říct. Jedním si však byla jistá okamžitě: návrat do vily nepřicházel v úvahu. A Noemův výraz napovídal, že má stejný názor.

„Mami, to je velkorysá nabídka, opravdu...“ Sáhla po Noemově ruce. Opětoval její stisk. Odkáslala si a rozhodla se, že bude mluvit napřímo. Jakékoliv vytáčky by vyvolaly jen další zbytečné diskuze. „Víš přece, že jsem se teprve nedávno odstěhovala. S Noemem si chceme zařídit vlastní domov. Ráda bych se postavila na vlastní nohy a starala se o domácnost a vůbec